

Δημήτρης Σταμούλης

Σοβαρές ανακατατάξεις και ανατροπές

ΜΑΧΗ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΩΝ ΣΤΗΝ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ

«Η κυβέρνηση εισέπραξε αυτά που για τριάντα χρόνια δεν εισέπρατταν τα κόμματα της διαπλοκής. Εμείς τα εισπράξαμε», δήλωσε πρόσφατα ο υπουργός Επικρατείας, Νίκος Παππάς. “Εμείς τους βάλουμε σε ένα δωμάτιο για τρεις μέρες”, κόμπασε από τη Θεσσαλονίκη ο πρωθυπουργός, Αλέξης Τσίπρας, σπεύδοντας μάλιστα να μοιράσει (φραστικά) τα έσοδα στους αδύναμους της κοινωνίας.

Η κυβέρνηση είναι φανερό ότι επιχειρήσε εξ αρχής να φανεί ως η μόνη που τόλμησε να τα βάλει με τα... θηρία των «διαπλεκόμενων ΜΜΕ». Τώρα δε, που το σκηνικό περιπλέκεται και εκείνοι που αρχικά έμοιαζαν χαμένοι αντεπιτίθενται με κάθε μέσο, περνά στον ισχυρισμό ότι η “παλιά επιχειρηματική και πολιτική διαπλοκή” οργανώνουν ένα αντισυνταγματικό πραξικόπημα και επαναφέρουν τα σενάρια της “αριστερής παρένθεσης”.

Υπενθυμίζεται ότι η δημοπρασία που έλαβε χώρα στις αρχές Σεπτεμβρίου είχε αναδείξει υπερθεματιστές τον Σκάι του Αλαφούζου [43,6 εκατ. ευρώ], τον Καλογρίτσα [52,6 εκατ. ευρώ], τον Αντένα του Κυριακού [75,9 εκατ. ευρώ] και τον Μαρινάκη [73,9 εκατ. ευρώ]. Οι κυβερνητικοί πανηγυρισμοί για τα συνολικά 246 εκατ. ευρώ συνοδεύτηκαν και από διακηρύξεις περί πάταξης της διαπλοκής, των τίτλων τέλους στην ανομία των 27 ετών, αλλά και... προάσπισης των εργαζομένων στα ΜΜΕ, παρά την συντριβή που έχουν υποστεί τα δικαιώματά τους όλα αυτά τα χρόνια, τόσο από τους νικητές όσο και από τους ηττημένους καναλάρχες και επιχειρηματίες.

Βέβαια η αρχικά λαμπερή εικόνα θάμπωσε πολύ γρήγορα, καθώς αποδείχθηκε μέσα σε λίγες μέρες αυτό που ήξερε η πιάτσα των μίντια και ευρύτερα η επιχειρηματική, ότι δηλαδή ο Καλογρίτσας δεν είχε τα λεφτά για την άδεια. Έτσι, σκίστηκε το περιτύλιγμα του αδιάβλητου διαγωνισμού, αφού τελικά ένας εκ των νικητών δεν είχε χρήματα ούτε για την πρώτη δόση και αναγκάστηκε να αποχωρήσει “εκουσίως”. Έτσι στο παιχνίδι μπήκε ο Ιβάν Σαββίδης που είχε προσφέρει 61,5 εκατ. ευρώ [ακολουθούσαν οι Alpha με 61 εκατ. ευρώ, ο Βαρδινογιάννης με 18 εκατ. και το NTV Star 13 εκατ.] – ο οποίος αξίζει να θυμόμαστε ότι είχε εξέλθει ιδιαίτερα χαρούμενος μετά την λήξη του διαγωνισμού, σαν ένας παίκτη που συμμετείχε απλώς για την... εμπειρία ή, όπως ισχυρίστηκαν οι ανταγωνιστές του, για να παίξει το παιχνίδι της κυβέρνησης και να γίνει ο “λαγός” ώστε να ανέβει το τίμημα στην μπάνγκα.

Σε κάθε περίπτωση, τα χρήματα που δόθηκαν, η σφοδρή και “χωρίς γάντια” αντιπαράθεση βαρόνων, κυβέρνησης και πολιτικών κομμάτων, καθώς και οι εξελίξεις στο ΣΤΕ, αποδεικνύουν ότι το διακύβευμα είναι τεράστιο και, αναμφίβολα, δεν αφορά μόνο τον χώρο των ΜΜΕ, αλλά τη διαδικασία διαμόρφωσης του νέου πολιτικού και επιχειρηματικού συσχετισμού δυνάμεων στη μνημονιακή Ελλάδα. Ίσως αυτός είναι και ο λόγος που η – συνήθως επιθετική και παρεμβατική Κομισιόν – τηρεί στάση ουδετερότητας και αναμονής...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΖΑΡΙ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΜΜΕ

Οι εξελίξεις που καταγράφηκαν αλλά κυρίως αυτές που προδιαγράφονται από δω και πέρα, σηματοδοτούν μια εκ βάθρων ανατροπή του σκηνικού στην εγχώρια βιομηχανία ΜΜΕ, με ανάδειξη νέων ανερχόμενων ομίλων και αποκαθήλωση παλιών, που θα αποτυπώνουν το νέο πολιτικό και επιχειρηματικό συσχετισμό δυνάμεων.

Ας δούμε ορισμένα πρώτα συμπεράσματα από την πρόσφατη παρωδία του διαγωνισμού για τις τηλεοπτικές άδειες, αλλά κυρίως από το νέο τοπίο που είναι υπό διαμόρφωση στην εγχώρια βιομηχανία της ενημέρωσης.

Πρώτον, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι για τις 4 άδειες διαγκωνίστηκαν επιφανείς ή έστω σημαντικοί εκπρόσωποι μερικών από τα πιο ισχυρά τμήματα του εγχώριου κεφαλαίου που δραστηριοποιούνται στη βιομηχανία ενέργειας, την ναυτιλία, την τουριστική βιομηχανία, τις κατασκευές, τα μίντια και τον αθλητισμό. Με δεδομένο το γεγονός ότι ο εγχώριος κλάδος των ΜΜΕ διάγει την χειρότερη φάση από την εποχή της ιδιωτικής άνθισης του το 1989, με πρωταγωνιστικό και τότε τον ρόλο της καθεστωτικής Αριστεράς, με μεγάλη κάμψη της διαφημιστικής πίτας, αξίζει να επισημανθεί ότι οι παίκτες προφανώς δεν προσδοκούν άμεσα κέρδη. Αλλά προφανώς επενδύουν τόσο στον έλεγχο της είδησης και της

συνείδησης, όσο και στην έμμεση «επιστροφή» των χρημάτων που θα επενδύσουν από νέες μπίζνες και πεδία κερδοφορίας συναρτώμενα με την πολιτική δύναμη που προσδίδει ο έλεγχος των ΜΜΕ.

Δεύτερον, το τελικό αποτέλεσμα έδειξε ότι επίκειται σοβαρή αναδιανομή της πίτας στον κλάδο της ενημέρωσης και του πολιτισμού. Έτσι, με την πρώτη ματιά, φαίνεται πως παραμένουν ζωντανά δύο από τα παλιά κανάλια [Σκάι, Αντένα], οδεύουν σε κλείσιμο, αλλαγή του ρόλου τους ή εξαγορά αρκετά μεγάλα και μικρομεσαία [Μέγκα, Αlpha, Σταρ, Έψιλον κ.α.], ενώ νέα «τζάκια» αναδύονται στο χώρο [Μαρινάκης, Σαββίδης]. Ένα νέο σκηνικό, δηλαδή, που θα είναι πολύ πιο ξεκάθαρο μετά τις αποφάσεις του ΣτΕ, αλλά και την επόμενη φάση των διαγωνισμών των θεματικών καναλιών πανελλαδικής εμβέλειας και των περιφερειακών.

Τρίτο, προωθείται αποφασιστικά η διαδικασία συγκεντροποίησης του κλάδου, όπως και ο έλεγχος της παραγωγής ειδήσεων και ενημέρωσης, αλλά και της όποιας πολιτιστικής παραγωγής, που θα είναι πιο ασφυκτικά στο νέο σκηνικό. Το σχέδιο αναδιάρθρωσης προς όφελος των μεγάλων καπιταλιστικών ομίλων, με κλείσιμο ή απορρόφηση όλων των μικρότερων και κυρίως με απολύσεις, μειώσεις μισθών και καταβύθιση εργασιακών δικαιωμάτων στο χειρότερο σημείο από ποτέ, βρίσκει την τέλεια υλοποίησή του στο εμπόρευμα-είδηση και στην αγορά της ενημέρωσης, η οποία ακολουθεί βίους παράλληλους με άλλους κλάδους όπως του εμπορίου (π.χ. κλάδος σούπερ μάρκετ), της ενέργειας, των τηλεπικοινωνιών, της βιομηχανίας τροφίμων κ.α.

Τέταρτο, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιχειρεί διακαώς να συγκροτήσει το δικό της μηχανισμό χειραγώγησης της κοινής γνώμης, με ένα δίκτυο ΜΜΕ που θα μπορεί να τη στηρίζει, άμεσα ή έμμεσα. Μετά τον έλεγχο της κρατικής ΕΡΤ, όπου οι ελπίδες που γέννησε το μεγαλειώδες κίνημα αντίστασης στο “μαύρο” πνίγηκαν στον ρεαλισμό της εξουσίας, η αλήθεια είναι ότι προδιαγράφεται ένα σκηνικό αρκετά πιο ευνοϊκό για τους κυβερνώντες. Ήδη, άλλωστε, αρκετές εφημερίδες προπαγανδίζουν ανοιχτά ή “χαϊδεύουν” το έργο τους, ενώ το Μαξίμου εξακολουθεί να ελπίζει πως θα έχει πολύ πιο ουσιαστική παρέμβαση στην “παραγωγή ειδήσεων” των νέων καναλιών.

Ταυτόχρονα, όμως, μέσα από την ίδια την διαδικασία της δημοπρασίας των τηλεοπτικών αδειών, αλλά και τα όσα έχουν ακολουθήσει, αναδειχθηκαν και ορισμένα κρίσιμα συμπεράσματα για το ρόλο των μέσων ενημέρωσης στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας.

Είναι πλέον φανερό ότι για την κυβέρνηση, την αντιπολίτευση και τα αφεντικά των ΜΜΕ, η ενημέρωση δεν αποτελεί δημόσιο αγαθό που μπορεί να προσφέρεται από συλλογικούς φορείς της κοινωνίας, από οργανώσεις του λαού, συνδικάτα, συλλογικότητες γειτονιών. Μπορεί να ανήκει μόνο σε ζάπλουτους επιχειρηματίες, οι οποίοι αντιμετωπίζουν την είδηση ως εμπορεύσιμο προϊόν, ως πεδίο κερδοφορίας, ως μέσο πίεσης για την προώθηση των γενικότερων συμφερόντων τους και είναι οι μόνοι που έχουν τα ανάλογα κεφάλαια μπορούν να εισχωρήσουν στον κλάδο.

Άλλωστε, αυτό το βασικό κριτήριο στην δημοπρασία των 66 ωρών ήταν το χρήμα, ενώ η δήθεν ποιότητα του προγράμματος περιορίστηκε σε εξαγγελίες (καθημερινά δελτία ειδήσεων, εκπομπές λόγου τέχνης, ενημερωτικές και ψυχαγωγικές εκπομπές, δελτία στη νοηματική κ.α.), οι οποίες ωστόσο μένει να αποδειχτούν κατά πόσο θα τηρηθούν από τους νέους καναλάρχες. Κανένα ουσιαστικά δεσμευτικό πλαίσιο δεν τέθηκε ούτε για τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων στη βιομηχανία των ΜΜΕ αλλά και όλων όσοι εργάζονται γύρω από τα πολιτιστικά προϊόντα τους (σειρές, εκπομπές κ.α.).

Όλα αυτά συμβαίνουν, μάλιστα, ενώ τα προηγούμενα χρόνια είχε προηγηθεί ένα απίστευτο σάρωμα με χιλιάδες απολύσεις, λουκέτα, μειώσεις μισθών, ελαστική εργασία, απλήρωτα δεδουλευμένα πολλών μηνών, μαύρη εργασία, εργολαβικά συνεργεία μέσω εξωτερικών αναθέσεων (τεχνικοί κυρίως) και εν τέλει διάλυση συλλογικών συμβάσεων, ακόμα και εργοδοτικών συνδέσμων (π.χ. περιοδικός τύπος), προκειμένου να μην υπάρξει έστω και υποψία αναβίωσης των ΣΣΕ. Όσο για το ζήτημα των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, περίσσεψαν οι υποσχέσεις της κυβέρνησης περί πάταξης της ανασφάλιστης εργασίας, όταν η κυρίαρχη μορφή απασχόλησης τείνει να γίνει το μπλοκάκι, αλλά και η μαύρη εργασία (κυρίως στο διαδίκτυο), και το ΕΤΑΠ-ΜΜΕ λεηλατήθηκε εν μία νυκτί με την μεταφορά 1,5 δις. αποθεματικών στο νέο φορέα ΕΚΦΑ και την κατάργηση του αγγελιοσήμου χωρίς καμία δέσμευση για αντικατάστασή του από εργοδοτική εισφορά, όπως ισχύει στον υπόλοιπο ιδιωτικό τομέα.

Απέναντι σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τους εργαζόμενους του κλάδου - σαν να μη φέρουν καμία ευθύνη για τα όργια που συνέβησαν κατά τη διάρκεια της δικής τους διακυβέρνησης, για το "αίμα" που πότισε τα σχέδια της διαπλοκής και της επιβίωσης των εκδοτών και καναλαρχών. Αλλά και η κυβέρνηση, επιχειρώντας ρελάνς, στηλίτευσε τα ιδιωτικά κανάλια εθνικής εμβέλειας που λειτουργούν χωρίς άδεια που «απασχολούν 2.600 εργαζομένους σε συνθήκες διαρκών μειώσεων προσωπικού και απολύσεων, ατομικών συμβάσεων, απανωτών περικοπών και διαρκών καθυστερήσεων καταβολής των αμοιβών» κ.α.. Τις χαρακτήρισε «ξεκάθαρα μη

βιώσιμες επιχειρήσεις» ενώ έκανε λόγο για «επαναφορά της νομιμότητας μετά από 27 χρόνια».

Βεβαίως, κυβέρνηση και ΣΥΡΙΖΑ δεν είπαν καμία κουβέντα για τα αντεργατικά μνημόνια που συνέβαλαν καθοριστικά στη διαμόρφωση αυτού του καθεστώτος στα ΜΜΕ, και που η ίδια η κυβέρνηση όχι μόνο το διατήρησε αλλά το εμβάθυνε με το τρίτο μνημόνιο και τα μέτρα που το συνοδεύουν. Ακόμα και οι 400 εργαζόμενοι ανά κανάλι, που υποτίθεται ότι αποτελεί δέσμευση για τα αδειοδοτημένα κανάλια δεν υπάρχει ρητή δέσμευση να είναι δημοσιογράφοι, τεχνικοί και άλλες παρεμφερείς, με τα ΜΜΕ, ειδικότητες. Όπως έχουν καταγγείλει τα σωματεία των τεχνικών, η κυβέρνηση υπαναχώρησε μετά τις πιέσεις των καναλαρχών από τη δημόσια δέσμευσή της ότι οι θέσεις αυτές θα αντιστοιχούσαν στο σύνολό τους σε ειδικότητες τεχνικών, διοικητικών και δημοσιογράφων και τις περιόρισε στο μισό, δηλαδή στις 200. Έτσι, άφησε στους ιδιοκτήτες τους το περιθώριο να χρησιμοποιήσουν τις υπόλοιπες 200, με όποιο τρόπο θέλουν και κατά πάσα πιθανότητα για το «πανελολόι», το τηλεκουτσομπολιό και άλλες παντελώς άσχετες ειδικότητες.

Ακόμη και το επικοινωνιακό τρικ της «πρώτης μεγάλης νίκης κατά της διαπλοκής» αποδείχθηκε κουρελόχαρτο μόλις ανακοινώθηκαν οι πλειοδότες των τεσσάρων τηλεοπτικών αδειών. Το σκηνικό της διαπλοκής αναμορφώνεται εξυπηρετώντας τις ίδιες σκοπιμότητες ανάμεσα στο αμαρτωλό “τρίγωνο” ΜΜΕ, πολιτικών κομμάτων και τραπεζών.

Για ποια πάταξη της διαπλοκής μπορεί, αλήθεια, να μιλήσει κανείς όταν ο Μαρινάκης διώκεται ποινικά για το σκάνδαλο των στημένων ποδοσφαιρικών αγώνων, ο Καλογρίτσας αναλάμβανε διαρκώς δημόσια έργα και μετά τα παραχωρούσε σε υπεργολάβους, ενώ παράλληλα ήταν ο καλύτερος πελάτης της ΔΕΗ αλλά και πολλών μικρών εργολαβιών σε πολλά οδικά έργα, ενώ ο Αλαφούζος έχει “θέματα” με τους τραπεζικούς λογαριασμούς του;

Αποδείχτηκε επίσης ότι λεφτά υπάρχουν στους καναλάρχες και το κεφάλαιο. Οι 4 νικητές δέχτηκαν να καταβάλουν συνολικά 246 εκατομμύρια για τις άδειες των καναλιών, ενώ συνολικά έπεσαν στο τραπέζι της δημοπρασίας περίπου 400 εκατ. ευρώ! Κι όμως μέχρι πρότινος, λεφτά δεν... είχαν. Στο όνομα της μείωσης εσόδων, καναλάρχες και εκδότες απέλυσαν πάνω από το 40% των εργαζομένων που διέθεταν πριν από μια πενταετία και συνεχίζουν, προχώρησαν σε περικοπές αμοιβών, που σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να ξεπερνούν και το 50%, ενώ έντεκα μεγάλα ΜΜΕ και επιχειρήσεις έχουν χρέη μόνο σε τράπεζες, μέσω δανείων, που ξεπερνούν τα 800 εκατομμύρια ευρώ!

Ο Κοντομηνάς και οι εταιρείες του, Alpha και Demco, έχουν οφειλές σε τράπεζες 14,7 εκατ.

ευρώ, αλλά ο ίδιος έριξε στο τραπέζι 73 εκατ. ευρώ. Ο Αντένα μαζί με το TV Μακεδονία έχουν συνολικές οφειλές 169,7 εκατ. ευρώ σε δάνεια αλλά ο Θ. Κυριακού βρήκε να πληρώσει 75,9 εκατ. ευρώ. Ο ΔΟΛ και ο Μπόμπολας μπορεί να έχουν οδηγήσει σε χρεοκοπία τους εργαζομένους τους, αλλά ήθελαν μέσω του MEGA να τζογάρουν με εκατομμύρια στον διαγωνισμό.

Οι πρώτες ενδείξεις πάντως δείχνουν προς τα πού θα κινηθεί το «εργατικό κόστος», δηλαδή στα τάρταρα. Για παράδειγμα, στο μπίζνες πλαν της εταιρείας Dimera του Σαββίδη την χασούρα που προβλέπεται την επόμενη τριετία αλλά και την απόσβεση της επένδυσης που προβλέπεται για το 2026, θα την πληρώσουν πρωτίστως οι εργαζόμενοι του νέου καναλιού. Στο ίδιο επιχειρηματικό σχέδιο προβλέπεται η απασχόληση συνολικά 266 τεχνικών και παραγωγών προγράμματος, με ετήσια δαπάνη 4,38 εκατ. ευρώ, ή 1.176 ευρώ κατά μέσο όρο για κάθε έναν εργαζόμενο. Το ποσό περιλαμβάνει και τις εργοδοτικές εισφορές, γεγονός που σημαίνει ότι οι μεικτές αποδοχές των εργαζομένων κατά μέσο όρο θα ανέλθουν σε 940 ευρώ, όταν σήμερα ο αντίστοιχος μέσος όρος με βάση τις ΣΣΕ ανέρχεται σε 1.500 έως 1.800 ευρώ. Η μείωση μισθών δηλαδή θα ανέρχεται από 37% ως 47%!

Στο μεταξύ, οι απολύσεις, οι μειώσεις μισθών και οι καθυστερήσεις στις πληρωμές συνεχίζονται στους “παλιούς”. Στον ΔΟΛ του Ψυχάρη, στον Πήγασο του Μπόμπολα, αλλά και σε Δημοκρατία, TV Μακεδονία, SportDay Αττικές Εκδόσεις, Αντένα, στο ραδιόφωνο Αλφα. Και το πογκρόμ συνεχίζεται...

Στο βωμό της δημοπρασίας εκατοντάδες θέσεις εργασίας

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΣΕ «ΕΠΙΤΑΓΗ ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗΣ»

Σε απόλυτη ανασφάλεια με πιο πιθανή προοπτική την απόλυση και την ανεργία βρίσκονται όμως και οι περίπου 1800 εργαζόμενοι των ιδιωτικών καναλιών που οδηγούνται σε λουκέτο. Η κυβέρνηση που δήθεν κόπτεται για τις θέσεις εργασίας, εξήγγειλε μέσω του υπουργού Εργασίας, ένα πρόγραμμα που θα είναι ίσως η πρώτη έμπρακτη εφαρμογή της λεγόμενης μετατροπής του επιδόματος ανεργίας σε «επιταγή επανένταξης». Μόνη προϋπόθεση ένταξης στο πρόγραμμα είναι η τηλεοπτική επιχείρηση να μην έχει προχωρήσει σε απόλυση λόγω καταγγελίας το τελευταίο τρίμηνο πριν από την έναρξη εφαρμογής του. Αλλά το γεγονός ότι δεν υπάρχει εκδοτική και τηλεοπτική εταιρεία που να έχει απολύσει δεκάδες ή και

εκατοντάδες το προηγούμενο από το τρίμηνο διάστημα, φαίνεται πως είναι λεπτομέρεια για την κυβέρνηση.

Στην πρώτη φάση, η θέση εργασίας θα επιδοτείται με «επιταγή επανένταξης» ισόποση με το επίδομα ανεργίας και για όσο διάστημα διαρκεί το τελευταίο. Η τηλεοπτική επιχείρηση υποχρεώνεται να συμπληρώσει μόνο το ποσό που χρειάζεται για πλήρη απασχόληση με αμοιβή αυτή που προβλεπόταν από την τελευταία σε ισχύ συλλογική σύμβαση εργασίας, χωρίς όμως να διευκρινίζεται για ποια ΣΣΕ γίνεται λόγος, την τελευταία κλαδική στα ΜΜΕ ή την ΕΓΣΣΕ...

Στην δεύτερη φάση, που περιλαμβάνει το χρονικό διάστημα που υπολείπεται από τη λήξη της πρώτης και μέχρι να συμπληρωθούν 24 μήνες αμιγούς απασχόλησης με τους όρους αυτής, η επιχορήγηση θα ανέρχεται στο ποσό που αντιστοιχεί στις μηνιαίες ασφαλιστικές εισφορές κύριας και επικουρικής ασφάλισης. Η μόνη υποχρέωση του εργοδότη είναι να μην απολύσει κανένα εργαζόμενο καθ' όλο το 24μηνο της διάρκειας του προγράμματος.

Φυσικά εντελώς υποκριτική είναι και η στάση της αντιπολίτευσης της ΝΔ και των άλλων μνημονιακών κομμάτων, αλλά και των «αντιπολιτευόμενων» ΜΜΕ που δήθεν κόπτονται για τα λουκέτα στον ιδιωτικό τομέα και τις επικείμενες απολύσεις. Με το μαύρο της ΕΡΤ δεν είχαν πει κουβέντα, όπως και με τα δεκάδες λουκέτα, τις χιλιάδες απολύσεις στα ΜΜΕ αλλά και τις συνθήκες γαλέρες που τα ίδια τα «φωνασκούντα» ΜΜΕ έχουν διαμορφώσει στις εταιρείες τους.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

Η ενημέρωση δεν είναι εμπόρευμα

ΜΜΕ ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Για την αντικαπιταλιστική και ανατρεπτική Αριστερά βασική πυξίδα της αποτελεί η αντίληψη ότι η είδηση και η ενημέρωση δεν είναι εμπόρευμα, δεν είναι προϊόν προς πώληση, με περιτύλιγμα την αστική άποψη και το κυρίαρχο λάιφ στάιλ της κλειδαρότρυπας. Ο “αέρας” και οι “συχνότητες” δεν μπορούν να ξεπουλιούνται στα ιδιωτικά συμφέροντα. Και γι’ αυτό, αποτελεί “αιτία πολέμου” το γεγονός ότι η παραγωγή και διακίνηση της πληροφόρησης αποτελούν υπόθεση μιας χούφτας καπιταλιστών οι οποίοι, πέρα από τα ιδιοτελή συμφέροντά τους στην αγορά της ενημέρωσης και της ψυχαγωγίας, λειτουργούν και ως συλλογικά όργανα του κυρίαρχου εκμεταλλευτικού συστήματος, διασφαλίζοντας

ευρύτερα τους όρους κυριαρχίας και ελέγχου της εργατικής και λαϊκής συνείδησης και σκέψης.

Τα ΜΜΕ, ειδικά στην εποχή όπου τείνει να κυριαρχήσει η ηλεκτρονική πληροφόρηση και να διασφαλίσει άμεση πρόσβαση σε όλους, οφείλουν και μπορούν να είναι ανοιχτά στα συλλογικά όργανα έκφρασης της λαϊκής βούλησης, σε εργατικές συλλογικότητες, συνδικάτα, συσπειρώσεις γειτονιών και κάθε μορφή έκφρασης της κοινωνικής βάσης. Να λειτουργούν υπό δημόσιο εργατικό και κοινωνικό έλεγχο. Να προσφέρουν βήμα σε ανεξάρτητες πολιτιστικές παραγωγές και δραστηριότητες, πέρα από τα βιομηχανικής κοπής πολιτιστικά φαστ φουντ υποπροϊόντα που παράγουν τα εγχώρια στούντιο και οι πολυεθνικές εταιρείες του κλάδου ψυχαγωγίας σε ΗΠΑ και ΕΕ. Είναι προφανές ότι η ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση στα ΜΜΕ θα σημάνει μεγαλύτερη εξαθλίωση στους μικρούς ανεξάρτητους δημιουργούς-καλλιτέχνες και θα ελαχιστοποιηθούν τα περιθώρια ανάδειξης νέων ταλέντων.

Ο αγώνας αυτός είναι απολύτως αναγκαίο να δοθεί και μάλιστα όχι μόνο από τους “ειδικούς”, τους εργαζόμενους στον κλάδο, αλλά από το σύνολο της κοινωνίας, μιας και τα ΜΜΕ αποτελούν έναν από τους βασικούς ιδεολογικούς και ταυτόχρονα κατασταλτικούς μηχανισμούς της αστικής εξουσίας. Την ίδια στιγμή, ωστόσο, πρέπει να έχουμε απόλυτη συνείδηση ότι, ακριβώς για τον παραπάνω λόγο, το μπλοκ εξουσίας κεφαλαίου, κυβερνήσεων και κράτους θα υπερασπίσουν με νύχια και με δόντια τη διατήρηση του ελέγχου στα ΜΜΕ και θα αποδειχθούν αδίστακτοι ειδικά σε περιόδους αμφισβήτησης και κλονισμού τους – όπως έχει αποδειχθεί, άλλωστε, από την εμπειρία σε μια σειρά χώρες του πλανήτη.

Η διαπίστωση αυτή, βεβαίως, δεν αναιρεί σε τίποτα την αναγκαιότητα του διαρκούς και αδιαπραγμάτευτου αγώνα για τα δικαιώματα των εργαζόμενων στη βιομηχανία των ΜΜΕ. Εξάλλου, είναι φανερό ότι ένας εργαζόμενος που έχει μάθει να διεκδικεί το μεροκάματο και την ασφάλισή του, ειδικά εφόσον έχει σημειώσει επιτυχίες, μπορεί πολύ πιο αποτελεσματικά να διεκδικήσει παρέμβαση και στο περιεχόμενο της ενημέρωσης. Εδώ, πρέπει να σημειώσουμε ότι ο αγώνας αυτός, ειδικά στη σημερινή συγκυρία, απαιτεί σύγκρουση με το αντιδραστικό και γραφειοκρατικό κατεστημένο της πλειοψηφίας των συνδικαλιστικών ενώσεων του κλάδου. Ενώσεων που έχουν δομηθεί πάνω στους πυλώνες της διαπλοκής, των προνομιακών σχέσεων με τα κέντρα εξουσίας και των τεράστιων αυταπατών.

Γι’ αυτό, η οικοδόμηση ενός πραγματικά ανεξάρτητου, ταξικού, μαζικού και αμεσοδημοκρατικού συνδικάτου όλων των εργαζομένων στα ΜΜΕ, έντυπα και ηλεκτρονικά, και μάλιστα με κάθε σχέση εργασίας, μαζί φυσικά και των ανέργων, αποτελεί ύψιστη αναγκαιότητα και πρέπει να βρεθεί στην προμετωπίδα της παρέμβασης και δράσης των

αντικαπιταλιστικών δυνάμεων του κλάδου.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 23.10.2016